

ImaFőd

– orrod hangján titkon sugdozva –

Zemplényi Attila 25

Szemérmertes AnyafődIsten!

Nyers malaszt, porhanyó Anya!

Fogadjál be engem uruszágodba!

Éjfelete zsírhusodba, gyerkőcként.

Mert tied a setét, májas uruszág,

a jómeleg, megtartó hatalom,

és a csöndes, mocorgó dicsőség.

Izzadj meg, dagadj meg, nyíljál meg

nekem anyátlan, gyámoltalannak!

Had bújjak bé beléd a felszíni

céda világtól. Engedjél. Hát így!

A VAKONDEMBER

Az első ékelést, ahogy a felnőtt gyerkőc gyürkőzik,

nehogy zokon vegye tőled a Főd orcája.

Merülj a belső zsírjába, ússzál gyerkőcként.

Le a mély vakfődbe vagy fel az édes gyökeresbe,

lőtücskös, gilisztásba, pajoros pagonyba,

hótbiztos. A nyers Anyafőd jó étked,

gyerkőcként csecseled, jól tart veled.

Hogy erős legyél, legyen ékelőerőd, gyűrőerőd, porhanyóerőd.

Elsőbben a vakondokvért szerettem,

bőséges erő van a testvérben, de csakis akkor,

ha apránként csócsálsz magadba,

nem úgy, mint a céda felszínt.

Jófajta omlasztással túrtam össze az odvaikat,

anyásan csámcsálva kicsi gyerkőceiket,

mert szoros barátságba léptem mindenkivel,

ki az én úszó fekete testem titkon táplálja,

de legfőbben a vakondokkal, kik segítettek

elválni a felszíni céda világtól, nagyon is.

Nehogy megleljenek azok a ürge mocsadékok,

titokban ormányoltam, mint egy bélgép.

Úsztam-kúsztam borzas szántók alatt,

az erdők alatt jámboran orrkagylózva.

Arra gyúrtem magam, amerre májas porhanyót szimatoltam.
 Toltam-vontam a barna zsírban magam,
 brummogott, bugyogott körülöttem a hájas
 Mamaföd, a ráncos Nagymamaföd, hát így.
 Mély-messze a kétlábú, céda mocsadékoktól,
 akiből bűz szivárgott és csöpdösött le a lukakon.
 Égette a szőrömet, dörzsölte a szívkgylómat.
 Ha úszás közben beleszántottam egy céda maradványaiba,
 napokig zsigeri bőgés zúzta az ormányomat,
 szűkültem csókdosva a gennyező hantokat,
 és mind mélyebbre és mélyebbre dörgöltem magam,
 bár óvattal éltem, rozstartlósan, hát hogyne.

Megértettem a Főd velejét, agyam legvelejével,
 idegeim örök danászó dúcával,
 zsigeri imanyögéssel köszöntem meg a Főd engedékenységét,
 bévonyítottam a morzsalékos bűnrészegségtől,
 sírdogáltam az Áldott Anyaföld zsírhúsában,
 megalapítottam forró rejteketem, sok kicsiny odvamat.
 Az időkig élnek így, a Nyersesség végezetéig,

Csakhogy félek, megnyílik az Főd, behatolnak a cédák.
 Csakhogy a kétlábú mocsadékok galád, döngő léptei gyötörtek,
 aprították, zsigerelték az orrkagylómat, földlelkemet, nagyon.is

Ásóval-kapával jönnek a cédák,
 ásóval-kapával jönnek a cédák, hát úgy.
 Kiekézik kicsiny odvainkat, beomlasztják,
 zsigeri, húsos kicsiny fészkeinket.
 De én túlormányolom a cédaészen,
 a Mamaföd halhatatlanná, láthatatlanná tesz
 a Mamazsír erősen beken engemet a jámbort.
 Hát hogyne. Átgyűröm magam a cédaészen,
 Átékelem a cédavilágon. De nagyon is
 nyüzögnek, kitarción és ragadósan, hát persze.